

Η ΕΠΕΝΔΥΣΗ

«**Η** Κυριακή έχει καταχωρισθεῖ μέσα μου σάν μιὰ πολύπλοκη ἱστορία. Ἐδῶ, θέλω νά δημοσιοποιήσω τίς ἐκκρεμότητες πού ἔχω μαζί της. Ἀκουγα ἀπό παιδί γιά κυριακάτικες ἐκδρομές, κυριακάτικα ρούχα, κυριακάτικο τραπέζι, καί πάει λέγοντας... Μεγάλη **ἐπένδυση**, δηλαδή. Περίμενα πολλά ἀπό αὐτήν. Τῆς εἶχα ἀναθέσει νά δώσει ἀντίκρισμα σέ ἐπιθυμίες μου, πού δέν «χόρτασαν». Ἐνῶ λοιπόν εἶχα πειστεῖ ὅτι «... διὰ τοῦτο εὐλόγησεν Κύριος τὴν ἡμέραν τὴν ἑβδόμην καὶ ἠγίασεν αὐτήν», σταδιακὰ ταυτίστηκε στὴ σκέψη μου μέ τὴν ματαιώση. **Μοῦ ἐπιβλήθηκε σάν σχέση**, πού ὄλο ὑπόσχεται καί ποτέ δέν δίνει τίποτε!...».

Αὐτά τὰ παράπονα πού ἔχει ἀπό ... τὴν Κυριακή ὁ συγγραφέας καὶ ψυχοθεραπευτὴς Τρύφωνας Ζαχαριάδης («Κ» Καθημερινῆς, 13.10.19) εἶναι μᾶλλον ἀδικαιολόγητα. Θὰ ἦταν κάπως δικαιολογημένα, ἂν δέν γνώριζε (καὶ δέν παρέθετε) τὸ ρητό ἀπὸ τὸ βιβλίον τῆς Γένεσης (2, 3). Ἄν ὅμως «ὁ Κύριος εὐλόγησεν τὴν ἡμέραν τὴν ἑβδόμην καὶ ἠγίασεν αὐτήν», τότε εἶναι αὐτονόητο ὅτι:

- Δέν εἶναι δυνατόν «νά ἐπενδύσεις» καὶ «νά περιμένεις πολλά» ἀπὸ τὴν Κυριακή, ἂν δέν ἀποκτήσεις σωστή σχέση μέ τὸν Κύριο πού τὴν εὐλόγησε. Καὶ αὕτη ἡ σχέση, ποτέ ΔΕΝ «σοῦ ἐπιβάλλεται». Ἀπλῶς σοῦ προτείνεται καὶ περιμένει τὴν ἐλεύθερη ἀνταπόκρισή σου!

- Δέν εἶναι δυνατόν νά «χορτάσουν οἱ ἐπιθυμίες σου» μόνο μέ κυριακάτικα τραπέζια, ρούχα ... «καὶ πάει λέγοντας». Χορταίνου πρωτίστως μέ τὴ συμμετοχή σου στό Κυρια-

κάτικο Δεῖπνο τῆς Θείας Εὐχαριστίας, ὅπου προγευόμαστε «τόν ἀκατάπαυστον ἦχον τῶν ἑορταζόντων καὶ τὴν ἀπέραντον ἡδονὴν τῶν καθορώντων τὸ ἄρρητον κάλλος τοῦ προσώπου» τοῦ Χριστοῦ!

Ἡ Κυριακή, λοιπόν, ποτέ δέν μπορεῖ «νά ταυτιστεῖ μέ τὴ ματαιώση», γιὰτί ἀπλούστατα εἶναι ἡ γιορτὴ τῆς Ἀνάστασης. Καὶ ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ εἶναι τὸ ἀγκωνάρι ὄχι μόνο τῆς ἐλπίδας ἀλλὰ καὶ τῆς σιγουριάς τῆς νίκης κατὰ τοῦ θανάτου! **Ἀνάσταση**, κατὰ τὸν ἅγιο Νικόλαο Βελιμίροβιτς, εἶναι «ἡ γιορτὴ τοῦ σώματός μας, εἶναι ἡ γιορτὴ πού δοξάζει τὸ σῶμα μας! Ἐνα ἔτος χωρὶς Κυριακές, θὰ ἦταν λίγο-πολύ ἓνα ... νεκροταφεῖο, στολισμένο ἴσως μέ μεγαλόπρεπα μνημεῖα, γεμάτο ὅμως σκοτωμένες ἐλπίδες καὶ ἐξουθενημένη πίστη» («Τὸ σῶμα ὑπὸ τὸ φῶς τῆς Αναστάσεως», ἐκδ. Παρρησία, Αθήνα 2017, σελ. 9).

Μετὰ τὴν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ, ἀκόμα καὶ ... τὰ ρούχα, τὰ τραπέζια καὶ οἱ ἐκδρομές τῆς Κυριακῆς ἀποκοτῶν ἄλλο φῶς καὶ ἄλλη χαρά! Ὅλα, ἂν τὸ θέλουμε καὶ ἂν συμμετέχουμε, λούζονται στό Φῶς καὶ στὴ Χαρά τοῦ Αναστάσιμου Δείπνου τῆς Θείας Λειτουργίας, ὅπου ἀπολαμβάνουμε καὶ αἰσθητὰ τὴ Σωματικὴ Παρουσία τοῦ Κυρίου. Γι' αὐτὸ καὶ σωστά δώσαμε τὸ Ὄνομά Του στὴν πρώτη ἡμέρα τῆς ἑβδομάδας!

Ἐπομένως, ἀληθινὰ «Κυριακή» μπορεῖ νά εἶναι αὕτη ἡ ἡμέρα, μόνο ἂν θελήσουμε νά ἐπενδύσουμε σέ ζωντανὴ καὶ σταθερὴ σχέση μέ τὸν Κύριο τῆς δόξης!

Ἀρχιμ. Β.Α.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΣΤΑΥΡΟ ΣΤΗΝ ΑΝΑΣΤΑΣΗ

Τὴν ἀγωνία τῆς Γεθσημανῆ καὶ τὴν ὀδύνη τοῦ Σταυροῦ διαδέχτηκε ἡ χαρμόσυνη Ἀνάσταση. Ὁ Χριστὸς πέρασε διαδοχικὰ ὡς ἄνθρωπος ὅλα τὰ στάδια τοῦ ἐξόχως ὀδυνηροῦ μαρτυρίου του. Ἐφτάσε στὴν Ἀνάσταση ἀκολουθώντας ἐκούσια καὶ μὲ ἀπόλυτη προσήλωση τὸν ὕψιστο σκοπὸ του. Ἐκτέλεσε μὲ ἀπόλυτη ἀκριβεία τὸ προαιώνιο σχέδιο τοῦ Πατέρα του, «γενόμενος ὑπήκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δὲ σταυροῦ» (Φιλ. 2, 8). Ἀναδείχθηκε ἔτσι «ὁ μάρτυς ὁ πιστὸς» (Απ. 1, 5), ἀφοῦ σφράγισε μὲ θάνατο, καὶ μάλιστα σταυρικό, δηλαδή μὲ ἀτιμωτικό καὶ ἐπώδυνο μαρτύριο τὴ μαρτυρία του, ὅλα ὅσα ἔπραξε καὶ δίδαξε ὡς ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ (βλ. καὶ ΛΥΧΝΙΑ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ, ἀρ. φ. 453, Απρ. 2021).

«Τὰ πάθη τὰ σεπτὰ» ἦταν ἓνα πρωτόγνωρο μαρτύριο. Κανένας ἄνθρωπος δὲν πόνεσε καὶ δὲν θὰ πονέσει ποτέ ψυχικὰ καὶ σωματικὰ ὅσο πόνεσε ὁ Χριστὸς. Κανένας δὲν θὰ φτάσει στὴν ἀσύλληπτη αἴσθησις ὀδύνης ποὺ βίωσε ὁ Χριστὸς. Κανένας ποτέ δὲν θὰ μπορέσει νὰ καταλάβει τὸ βαθὺ μυστήριό του πόνου τοῦ Χριστοῦ. Πόσο ἀνείπωτα τρομερὸ εἶναι νὰ αἰρεῖς στοὺς ὤμους σου «τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου», νὰ ὀδυνᾶσαι, νὰ ὑποφέρεις καὶ νὰ πληρώνεις γιὰ ὅσα ἔπραξαν καὶ θὰ πράξουν ὅλοι ἀνεξαιρέτως οἱ ἀναρίθμητοι ἄνθρωποι «ἀπὸ καταβολῆς κόσμου» μέχρι τὸ τέλος. Ὑπέφερε φριχτὰ τότε Ἐκεῖνος, γιὰ ὅσα κάνει ὁ καθένας μας ἀσυλλόγιστα σήμερα.

Αὐτὸ εἶναι κάτι ποὺ ὁ Χριστὸς τὸ πέρασε μόνος ἐντελῶς. Βάδισε τὸν δρόμο αὐτὸν χωρὶς ἀνθρώπινη βοήθεια. Τὸ εἶχε προαναγγεῖλει στοὺς μαθητές του: «Νὰ ἔρχεται ὥρα, καὶ ἤδη ἔφτασε, νὰ σκορπισθεῖτε ὁ καθένας στοῦ σπιτί του καὶ ἐμένα νὰ μὲ ἀφήσετε μόνο. Ἀλλὰ δὲν εἶμαι μόνος, γιατί ὁ Πατέρας εἶναι μαζί μου» (Ιω. 16, 32).

Τοὺς προειδοποίησε ὅτι ὅλοι τους θὰ σκανδαλισθοῦν, θὰ χάσουν τὴν πίστη τους στὸ πρόσωπό του. «Πάντες ὑμεῖς σκανδαλισθήσεσθε ἐν

ἐμοὶ ἐν τῇ νυκτί ταύτῃ· γέγραπται γάρ, πατάξω τὸν ποιμένα, καὶ διασκορπισθήσονται τὰ πρόβατα τῆς ποιμνῆς» (Ματθ. 26, 31). Στὸν θερμοαίμο Πέτρο μάλιστα, ποὺ ἰσχυρίζοταν ὅτι δὲν θὰ κλονισθεῖ ποτέ, ἀκόμα κι ἂν ὅλοι οἱ ἄλλοι σκανδαλισθοῦν, καὶ ὅτι θὰ προτιμοῦσε νὰ πεθάνει παρὰ νὰ τὸν ἀπαρνηθεῖ, προσέβλεψε τὴν τριττὴ ἀρνησί του, «πρὶν ἢ ἀλέκτορα φωνῆσαι». Καὶ παρ' ὅλο ποὺ καὶ οἱ ἄλλοι μαθητές ὑποσχέθηκαν ὅτι θὰ φανοῦν δυνατοὶ καὶ δὲν θὰ τὸν ἐγκαταλείψουν, ὅταν ἦρθε ἡ ὥρα, ὁ Χριστὸς βάδισε τὴ μαρτυρική του ὁδὸ ὀλομόναχος.

«Ποιὸς ἄλλος ἔπαθε γιὰ χάρη μας; Μὴ Παῦλος ἐσταυρώθη ὑπὲρ ἡμῶν; Ἡ εἰς τὸ ὄνομα Παύλου ἐβαπτίσθημεν; Μόνος ἐσταυρώθη ὑπὲρ ἡμῶν ὁ Χριστός, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, μόνος ὑπὲρ ἡμῶν πέπονθεν (=ἔπαθε), μόνος ἡμᾶς ἔσωσεν... Ληνὸν (=πατητήρι) ἐπάτησα μονώτατος, λέγει ὁ Χριστός. Κανένας ἄνθρωπος δὲν ἦταν βοηθός μου. Οὐ προφήτης, οὐ δίκαιος, οὐ πατριάρχης, οὐχ ὄσιος» (ἀγ. Ἀθανάσιος).

Ἐτσι ὁ Χριστὸς, ὡς ἄνθρωπος, προσέβλεπε μόνο στὸν Πατέρα του, «τὸν δυνάμενον σώζειν αὐτὸν ἐκ θανάτου». Πρὸς αὐτὸν λοιπὸν ἀνέπεμψε «δεήσεις τε καὶ ἱκετηρίας μετὰ κραυγῆς ἰσχυρᾶς καὶ δακρῶν, ...καὶ εἰσακουσθεῖς» λόγῳ «τῆς εὐλαβείας» του, βάδισε ἐκούσια, χωρὶς κανένα φόβο, πρὸς τὸν θάνατο. «Ἄν καὶ ἦταν Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ἔμαθε ἀπὸ ὅσα ἔπαθε τὴν ὑπακοή καὶ τὴν ἐπέδειξε τέλεια, ἔμπρακτη, ἀπόλυτη. Ἐγίνε ἔτσι αἴτιος αἰώνιας σωτηρίας σὲ ὅσους τὸν ὑπακούουν» (Εβρ. 5, 7-9).

Ὁ Χριστὸς γνώριζε καλὰ καὶ προανήγγειλε, ὅτι συνέχεια τοῦ Σταυροῦ δὲν εἶναι τὸ σκοτάδι καὶ ὁ θάνατος, ἀλλὰ ἡ φωτοφόρος Ἀνάσταση. Εἶναι αὐτὸ ἀκριβῶς ποὺ διεμήνυσε στοὺς μαθητές του ὅλων τῶν ἐποχῶν, γιὰ νὰ ἰσχύουν καὶ νὰ ἀνδρίζονται: «Μέσα στὸν κόσμον θλίψη θὰ ἔχετε. Ἀλλὰ θαρσεῖτε, ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον» (Ιω. 16, 33).

Πρωτ. Δ. Μ.

ΜΑΘΕ ΝΑ ΠΡΟΣΕΥΧΕΣΑΙ

Ένας πνευματικός συγγραφέας λέγει: «Είσαι ήρεμος; προσευχήσου· ή προσευχή θά σέ κρατήσῃ στήν ήρεμία. Είσαι σέ πειρασμό; προσευχήσου· ή προσευχή θά σου δώσει δύναμη ν' αντίσταθῆς. Έπεσες; προσευχήσου· ή προσευχή θά σέ σηκώσει. Αποθαρρύνεσαι; προσευχήσου· ή προσευχή θά σέ τονώσει. Ήθελα νά εἶχα μιᾶ σάλπιγγα, σάν ἐκείνη πού θά ἔχει ὁ ἀρχάγγελος τήν ἡμέρα τῆς Δευτέρας Παρουσίας, γιά νά φωνάξω σέ ὅλο τόν κόσμο: Προσευχθεῖτε, χριστιανοί· προσευχηθεῖτε, ἂν θέλετε νά σωθεῖτε».

Ἡ προσευχή εἶναι τό σημαντικότερο καί δυσκολότερο ἔργο πού μπορεῖ νά ἐπιτελέσῃ ὁ ἄνθρωπος πάνω στή γῆ. Εἶναι συνομιλία καί ἔνωση μέ τό Θεό· τροφή καί ἀναπνοή τῆς ψυχῆς μας· συντροφιά στίς δύσκολες καί στίς εὐχάριστες στιγμές τῆς ζωῆς μας. Ἡ ἀληθινή προσευχή γίνεται «ἐν τῷ κρυπτῷ», καθῶς μᾶς διδάξε ὁ Χριστός. Καί ὄχι φανερά, γιά τό «θεαθῆναι».

Ἡ ὑποχρέωση τῆς προσευχῆς δέν ἔχει μόνο τή μορφή τῆς δέησης καί τοῦ αἰτήματος. Αλλά καί τῆς εὐχαριστίας καί δοξολογίας. Εἶναι ἐξύψωση τοῦ πνεύματος πρὸς τόν Θεό γιά νά τόν λατρεύσουμε, νά τόν εὐχαριστήσουμε γιά ὅλες τίς δωρεές Του. Καί ἔπειτα γιά νά ζητήσουμε ὅ,τι ἔχουμε ἀνάγκη.

Γι' αὐτό ὁ Χριστός λέγει: «Ζητᾶτε καί θά σᾶς δοθεῖ· ψάχνετε καί θά βρεῖτε· χτυπάτε τήν πόρτα καί θά σᾶς ἀνοιχθεῖ. Γιατί ὅποιος ζητᾶει λαμβάνει καί ὅποιος ψάχνει βρίσκει καί ὅποιος κτυπᾷ τοῦ ἀνοίγεται» (Ματθ. 7,7-8). Καί ὁ ἀπόστολος Παῦλος λέει: «ἀδιαλείπτως προσεύχεσθε» (Α' Θεσ. 5,17). Καί ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος τονίζει ὅτι εἶναι πιό σημαντικό νά προσευχόμαστε παρά νά ἀναπνέουμε.

Ὁ ἅγιος Γρηγόριος Νύσσης λέει ὅτι «ἂν μελετούσαμε καί ἂν ἐφαρμόζαμε ὅσα διδάσκει ἡ Ἁγία Γραφή, ἀκατάπαυστα καί ἀσταμάτητα σέ κάθε χρονική διάρκεια τῆς ζωῆς μας, θά βιώναμε καί θά ἐκφράζαμε τήν εὐχαριστία πρὸς τόν Θεό. Ὅμως, οἱ ἄνθρωποι, σχεδόν καθ' ὅλοκληρίαν, ἐνδιαφέρονται καί ἄγρυπνα φροντίζουν μόνο γιά τά ὑλικά καί ἐπίγεια. Γι' αὐτά ἔχουν ὀλόκαρδη προθυμία. Αὐτά σκέφτονται καί αὐτά ἐλπίζουν νά ἀπολαύσουν. Μένουν ἄϋπνοι ἐξαιτίας τοῦ ἀκοίμητου ἐνδιαφέροντος καί τῆς ἔμμονης ἐπιθυμίας τους νά ἐπιτύχουν ὅσο

τό δυνατόν περισσότερα ἀπό κάθε ἐπίγειο ἀγαθό· στά θέματα τιμῆς καί δόξας, περιουσίας καί ἀπολαύσεων. Σέ κάθε θέμα τούς ἐνδιαφέρει ἡ ποσοτική αὐξηση. Γιά τά πραγματικά ἀγαθὰ πού χαρίζει ὁ Θεός δέν ἔχουν κανένα ἐνδιαφέρον, καμιά μέριμνα. Οὔτε γιά ὅσα εἶναι μπροστά στά μάτια τους, οὔτε γιά ὅσα ὁ Θεός ἔχει προετοιμάσει καί ἐξαγγεῖλει γιά τήν αἰώνια ζωή» (Εἰς τήν προσευχήν, PG 44, 1125 CD).

Δέν ὑπάρχει σπουδαιότερο καί γλυκύτερο πρᾶγμα στή ζωῆ μας ἀπό τήν προσευχή, πού ἀπομακρύνει ἀπό τήν ἁμαρτία καί ἑλκύει τή χάρη τοῦ Θεοῦ. Χωρίς προσευχή καί χωρίς μελέτη καθημερινά, ἔστω καί λίγη, δέν μπορούμε νά κάνουμε πνευματική προκοπή.

Πόσο σημαντικό εἶναι νά προσευχόμαστε! Ἰδιαίτερα στήν ἠσυχία τῆς νύκτας. Διαβάζοντας τά Εὐαγγέλια καί τούς Ψαλμούς τοῦ Δαυῖδ. Λέγοντας τήν εὐχή τοῦ Ἰησοῦ. Κάνοντας τό Μικρό Απόδειπνο, μέ τούς Χαιρετισμούς τῆς Παναγίας. Φυσικά, στόν βαθμό πού μπορεῖ ὁ καθένας μας. Ὁ Χριστός δίνει τήν χάρη Του ἀνάλογα μέ τόν κόπο τοῦ καθενός.

Ἀρχιμ. Ι.Ν.

Η ΔΙΨΑ ΚΑΙ ΤΟ ΓΕΡΑΚΙ

Ο αρχηγός τῶν Μογγόλων Τζένγκις Χάν καί ἡ ἀκολουθία του βγήκαν γιά κυνήγι. Ἐνῶ οἱ συνοδοί του εἶχαν τόξα καί βέλη ὁ Τζένγκις Χάν εἶχε στό χέρι τό ἀγαπημένο του γεράκι, πού εἶναι ὁ καλύτερος κυνηγός, ἀφοῦ πετώντας μποροῦσε νά δεῖ πράγματα πού δέν βλέπει ὁ ἄνθρωπος. Καί σήμερα εἶναι γνωστό στίς χῶρες τῆς Ἀσίας, ὅτι τό γεράκι μπορεῖ νά ἐκπαιδευθεῖ στό κυνήγι. Ατυχῶς δέν κατάφεραν νά βροῦν τίποτε. Αποκαρδιωμένοι, ὁ Τζένγκις Χάν βάδισε στό δάσος μόνος του. Μέσα στό καλοκαίρι, μέ τά ρυάκια στεγνά, δίψασε πολύ. Αἶφνης βλέπει μιά «κλωστή» νεροῦ νά κυλάει ἀπό ἕνα βράχο. Ἄφησε τό γεράκι, καί ἔβαλε τό κύπελλό του, περιμένοντας νά γεμίσει νερό. Μόλις τό πῆρε γιά νά πιεῖ, τό γεράκι πέταξε καί τίναξε τό κύπελλο. Τό νερό χύθηκε! Τό σκηνικό ἐπαναλήφθηκε καί δευτέρα φορά. Ὁ Τζένγκις Χάν ἔγινε ἑξαλλος. Ὅταν ἔγινε καί γιά τρίτη φορά, ὠργισμένος, τράβηξε τό σπαθί του καί τρύπησε τό γεράκι μέ ἕνα θανατηφόρο κτύπημα. Τό νερό, ὅμως, δέν ἔπεφτε πιά! Ὁ ἀρχηγός ἀνέβηκε στό βράχο ἀποφασισμένος νά βρεῖ τήν πηγῆ. Πράγματι, βρῆκε μιά κοιλότητα μέ νερό (ἀπό ἐδῶ κατέβαινε) καί μέσα σ' αὐτήν βρισκόταν νεκρό ἕνα πολύ δηλητηριώδες φίδι. Ἄν ἔπινε, θά πέθαινε. Τό γεράκι, ἔχοντας δεῖ τόν κίνδυνο, τόν ἔσωσε!

Κάτι ἀνάλογο συμβαίνει καί σέ μᾶς. Διψάει ὁ ἄνθρωπος γιά εἰρήνη καί γιά χαρά. Δυστυχῶς ὅμως, τό «νερό» πού πίνουμε, πολλές φορές, προέρχεται ἀπό «πηγή» δηλητηριασμένη ἀπό τήν ἁμαρτία! Γι' αὐτό ὁ Χριστός μᾶς λέει:

«Ὅποιος διψάει, νά ἔλθει σέ Μένα καί νά πιεῖ! Ὅποιος πιστεύει σέ μένα, καθώς εἶπε ἡ Γραφή, ἀπό τήν κοιλία αὐτοῦ θά ρεύσουν ποταμοί ὕδατος ζῶντος». «Αὐτό τό εἶπε γιά τό Ἅγιο Πνεῦμα, τό ὁποῖο, ὅσοι εἶχαν πιστεῦσει σ' Αὐτόν, θά τό ἔπαιρναν ἀργότερα» (Ἰωάν. 7, 37-39).

Οἱ ποταμοί ὕδατος ζῶντος ἔχουν πηγῆ τους τόν Χριστό. Ἀλλά καί κάθε ἄνθρωπος πού ἔγινε μέτοχος τῆς χάριτος τοῦ Χριστοῦ -καί μέτοχοι τῆς χάριτος τοῦ Χριστοῦ εἶναι οἱ ἱερεῖς καί οἱ ἄγιοι- εἶναι καί αὐτός μιά μεγάλη δεξαμενή. Ἀπό τήν ὁποία ρέουν ποταμοί ὕδατος ζῶντος πού ποτίζουν τίς διψασμένες ψυχές.

Μερικές φορές, μέ δυναμικό τρόπο, ὁ Χριστός ἀπό ἀγάπη μᾶς ἀποτρέπει ἀπό τό «νερό-δηλητήριο». Καί ἐμεῖς θυμώνουμε μαζί Του, ἐπειδή δέν μᾶς ἀφήνει νά «πιούμε»! Ἐμεῖς, ἄς καταλαβαῖνουμε ἐγκαίρως, ἐμπιστευόμενοι τόν ἀγαπημένο μας Πατέρα καί Δημιουργό ὅτι:

Αὐτό τό ὕδωρ τό ζῶν τό βλέπουμε, «χειροπιαστά»: Στίς ἐντολές τοῦ Χριστοῦ καί στήν χάρη τῶν ἁγίων Μυστηρίων, ἰδίως τοῦ κορυφαίου μυστηρίου τῆς Θείας Κοινωνίας. Ὁ βαθμός μετοχῆς μας στήν χάρη τοῦ ἁγίου Πνεύματος (=στό ὕδωρ τό ζῶν) ἐξαρτᾶται ἀπό τόν ἀγῶνα πού κάνουμε γιά νά ἀπαλλαγούμε ἀπό τά πάθη μας.

Ὅλα τά παραπάνω μᾶς τά ὑπενθυμίζει ἡ Ἐκκλησία μέ τήν ἐορτή τῆς Μεσοπεντηκοστῆς: Εἶναι ἡ 25ῃ ἡμέρα μετά τό Πάσχα, δηλαδή μεσότητα ἡμερῶν μεταξύ τῶν δύο μεγάλων ἐορτῶν, τοῦ Πάσχα καί τῆς Πεντηκοστῆς. Γιατί, μιά ἀνάλογη μέρα (στά πλαίσια τῶν ἐορτῶν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης) ὁ Χριστός μίλησε γιά τό «ζῶν Ὑδωρ».

Ἐμεῖς, πλέον, ὡς χριστιανοί, ὄχι μόνον ἀκούμε γι' αὐτό ἀλλά καί πίνουμε ἀφθόνως, ἂν θέλουμε!

Αρχιμ. Ν.Κ.

ΛΥΧΝΙΑ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

Μηνιαῖον Περιοδικόν

Ἰ. Μητροπόλεως Νικοπόλεως καί Πρεβέζης

Ἐκδότης: Μητροπολίτης Νικοπόλεως καί Πρεβέζης
Χρυσόστομος

Υπεύθ.: Αρχιμ. Νίκων Κουτσίδης • ΤΗΛ. 2682051161
Κωδικός 270360

ΜΑΪΟΣ 2021 • Ἀρ. Φύλλου 454 • Ἔτος ΜΑ'

Διανέμεται δωρεάν • Εἰσφορές δεκτές

Ἐκδοτική Παραγωγή «ΕΠΤΑΛΟΦΟΣ Α.Β.Ε.Ε.»
Ἀθήνα

